

Geslachtsverandering Binnenland

Interview Agent Willemijn Ahlers (59) en districtschef Janis Tamsma (39)

‘Een collega stond op en ging klappen’

Politievrouw Willemijn was voorheen politieman Wim. Mede dankzij de inzet van haar districtschef werkt zij nog steeds met veel plezier bij de politie. Door Charlotte Huisman

Willemijn Ahlers (59): 'Vanaf mijn 9de droomde ik er al van dat ik een meisje was. Soms kleepte ik me als vrouw. Als ik dan weer mijn broek aantrok, verzette ik me tegen die behoefte om een rok te dragen. Zo veel mogelijk probeerde ik te voldoen aan het profiel van een man. Bier, voetbal, een snor, ik paste naadloos in het plaatje.'

Districtschef Janis Tamsma (39), Groningen Midden/Oost: 'Ik had voor de geslachtsverandering al gezegd: het lijkt of Wim niet gelukkig is. Maar ik kon er de vinger niet op leggen.'

Ahlers: 'In 1975 ging ik in opleiding bij de politie in Harlingen. Twaalf jaar werkte ik in Drenthe in de buitendienst. Voor een leidinggevende functie ging ik in 2002 de intensieve cursus persoonlijk leiderschap volgen. Daarin werd ik gedwongen naar mezelf te kijken. Ze hielden me een spiegel voor met de vraag: wat houdt je verborgen voor anderen? Zo kwam ik in de diepste kelders van mezelf terecht. 'Een jaar na die cursus raakte ik verward. Lang had ik me weten aan te passen maar dat lukte niet meer. Het voelde als een bedreiging voor mijn mooie gezin, mijn mooie werk en mijn sociale leven.'

Transgender Willemijn Ahlers (links) en haar baas Janis Tamsma.

Foto Harry Cock / de Volkskrant

“
Het voelde als een bedreiging voor mijn mooie gezin, mijn werk en mijn sociale leven

Tamsma: 'Je was bang de controle te verliezen als je gevoelens kenbaar zou maken.'

Willemijn Ahlers en Janis Tamsma doen hun verhaal in de kamer van Tamsma op het politiebureau in Hoogezand. Ahlers is niet iemand die grote woorden gebruikt. Zij vertelt haar verhaal onderkoeld, op een toon waarop zij ook een reeks inbraken zou kunnen bespreken.

Ahlers: 'In 2007 heb ik me aangemeld bij het Universitair Medisch Centrum Groningen. De diagnose luidde dat ik in een verkeerd lichaam was geboren. Opgelucht besloot ik de vrouw te zijn die ik eigenlijk al was.'

'Om het aan mijn toenmalige chef te vertellen, vond ik ontzettend moeilijk. Zijn begripvolle reactie heeft diepe indruk op mij gemaakt. Omdat we begrepen dat mijn ge-

slachtsverandering impact zou hebben op het werk, heeft hij Janis ingeschakeld.'

Tamsma: 'Toen Wim me vertelde wat er aan de hand was, dacht ik wat mooi dat je jezelf wilt zijn, maar er komen nog heel wat hobbels aan, privé en op het werk. We hebben toen een team samengesteld van experts: het bedrijfsmaatschappelijk werk, een bedrijfsarts, een jurist, een personeelsfunctionaris, een beleidsmedewerker diversiteit, een communicatiedeskundige. Gezamenlijk hebben we bedacht dat we het verhaal in een bijeenkomst zouden vertellen aan de tachtig collega's van het bureau Stadskanaal, waar Wim toen leidinggevende was.'

Ahlers: 'Vooraf was ik heel zenuwachtig, maar het viel heel goed bij de collega's. Het was indrukwekkend.'

Tamsma: 'Er stond een collega op

die begon te klappen. Toen merkte ik: het ijs is gebroken.'

'Willemijn heeft zich nooit opgesteld als een slachtoffer. Als vrouw met Surinaamse wortels heb ik ervaring met mechanismen als uitsluiting. Als leidinggevende sta ik voor diversiteit van het korps. Ik heb niet de illusie dat ik vooroordelen kan veranderen, maar ik maak duidelijk dat ik geen uitsluiting en discriminatie accepteer.'

Ahlers: 'Janis zei tegen de collega's: je hoeft het niet te begrijpen maar je moet het accepteren. Dat heb ik ervaren als een enorme steun in de rug, als een ankerpunt.'

Tamsma: 'Als een leidinggevende uitstraalt dat hij iemand niet steunt, wordt dat een vrijbrief. Toen mij ter ore kwam dat een collega grappen maakte over Willemijn, heb ik hem gebeld en ook zijn chef, die niet corrige-

rend had opgetreden.'

Ahlers: 'Zonder die steun had ik het niet gered. In de periode dat ik veranderde van Wim naar Willemijn, zat mijn hoofd vol. Er waren operaties en ik moest iedereen laten wennen aan mijn nieuwe geslacht: mijn familie, de bureaus, de sportschool. Ik merkte dat ik minder scherp was en heb gevraagd om een andere functie.'

Tamsma: 'Willemijn werd beleidsondersteuner onder mij in Hoogezand. Tot ons beider tevredenheid. Willemijn is een gemotiveerde werknemer, een vakvrouw.'

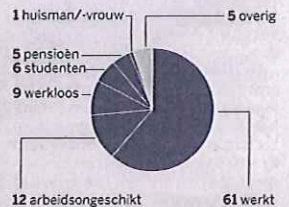
Ahlers: 'Vorig jaar juli was mijn laatste operatie. Mentaal ben ik er nog mee bezig, maar ik heb niet het idee dat het nog speelt onder collega's.'

Tamsma: 'Ook omdat jij er ontspannen mee om gaat. Als iemand toch een keer Wim zegt, maak je een grapje,

Transgenders

Transgenders zijn mensen die zich niet of niet helemaal voelen als hun geboortegeslacht. Hieronder vallen bijvoorbeeld ook travestieten. Het onderzoek van het Sociaal en Cultureel Planbureau (SCP) richt zich voornamelijk op transseksuelen, die een geslachtsverandering hebben ondergaan. Volgens de definitie van het SCP zijn er 48 duizend transgenders in Nederland.

Economische positie in procenten

251012 © de Volkskrant - rvd.m. Bron: SCP

Veel werkloosheid onder transgenders

Bijna 40 procent van de transgenders zit zonder werk. Dit blijkt uit de studie *Worden Wie je Bent* van het Sociaal Cultureel Planbureau (SCP), uitgevoerd in opdracht van minister Van Bijsterveldt (Emancipatie). De cijfers worden vandaag bekendgemaakt op een Europese conferentie over transgenders en werk. Dit Europeaan Transgender Participation Symposium begint vandaag in Dordrecht.

Uit de studie van het SCP blijkt dat ongeveer de helft van deze groep niet over de geslachtsverandering spreekt op het werk. Degenen die wel open zijn, krijgen meestal positieve reacties. Wel zeggen veel transgenders dat ze soms grappen en afkeurende blikken uit hun omgeving moeten trotseren.

dan wordt de angel eruit gehaald.'

Ahlers: 'Soms zie ik in overleggen verbaasde gezichten, misschien vanwege mijn voor een vrouw lage stem. Dan geef ik kort een toelichting en gaan we weer aan het werk.'

'Ik geef lezingen, op middelbare scholen, op de Open Universiteit, aan beroepsgroepen als ziekenhuispersoneel en op congressen. Als ik lesgeef aan studenten van de politieacademie, vraag ik hun hoe zij zouden reageren als een transgender hun baas zou zijn en hun opdraagt om bijvoorbeeld een dienst op de auto te draaien.'

'Als ik van andere transgenders hoor dat ze werkloos zijn, besef ik hoe veel geluk ik heb gehad met de opstelling van mijn werkgever en collega's.'

Tamsma: 'We hebben het er nauwelijks meer over, zij is gewoon een politievrouw.'